Més de Raimon Obiols

Conculcacions (20)

Quan algú es creu haver trobat un camí que li sembla rendible, no l'abandona i la seva opció té una lògica indiscutible. Aquest és el cas de Raimon Obiols en aquesta nova i renovada aparició que sembla protagonitzar. Al diari AVUI del 5 de juliol apareix un nou article d'ell amb el títol –**Futur del catalanisme (i II)** - que ve anticipat per la frase –L'expresident del PSC advoca per plantejar el començament d'un catalanisme del segle XXI renovat, realista i comú-.

Caram, això deu ser important, penses. Paraules com: -començament d'un catalanisme... renovat, realista i comú,- són paraules que sonen molt bé. I com que et creus un catalanista coherent, comences a llegir amb tota la bona fe del món i a poc a poc se't va fonent el pastís que creies haver aconseguit. Resulta que després d'haver pouat en les seves paraules t'adones que sols són això, paraules ben sonants i buides que no defineixen res i que són simplement un decorat sense contingut. Al inici hi ha una cita amb aparença rellevant: ...hauríem de parlar potser, com feia Paul Ricoeur, de "*déliaison*": un fenomen general de disgregació social, cultural, política...

Quin nivell, penses. Però quan has acabat de llegir tot l'article canvies de criteri i penses que l'objectiu real de tot plegat, és per "*épater les bourgeois.* Pot ser que sigui molt mal pensat, però és que no tinc altre manera d'interpretar-ho.

Arribo a aquesta conclusió després d'haver paït la quantitat de frases de l'article que no diuen res concret d'apreciable, però que sonen be. En una majoria d'aquestes frases, hi ha un concepte, diguem-ne mediatitzant, perquè ningú es faci il·lusions desaforades o impròpies.

En resum dona la impressió que tot continuarà igual i sols es tracta de repetir una paraula que té un contingut important, però que entre tots potser l'hem convertit en un tòpic completament desmotivant. Es tracta de la paraula catalanisme, entesa amb un accent sense transcendència. Citar la paraula màgica, catalanisme, com podríem dir, bufó, simpàtic o bonic, és manllevar-li la plenitud i potència del seu contingut, que no és altre que la llibertat d'un país com Catalunya, de decidir el seu futur sense interferències d'elements aliens i deformants. Suposo que no cal que identifiqui qui són aquests monstres, els eterns " *estado ejpañol*" i "*français*".

Claudi Romeu, 5 de juliol del 07